

JENNIFER HILLIER

KÜÇÜK

SIRLAR

Çeviren
Zehra Uzun

Darren ve Mox'a
Bugünlere parçalana parçalana geldim
Yine olsa yine yaparım
ve
Lori Cosetto'ya
Sen olmasan üstesinden gelemezdim
Sana sonsuza dek minnettar olacağım

BİRİNCİ BÖLÜM

Pike Place Çarşısı sıradan bir günde tam bir turist tuzağıydı. Buna bir de son dakika bayram alışverişi yapanlar ve aralık ayında neredeyse hiç görülmeyen ılıman, güneşli bir hafta sonu eklenince, o cumartesi akşamüzeri Seattle'ın en kalabalık yeri oluvermişti.

Sebastian'ın montu Marin'in alışveriş poşetlerinden birine tikiştirilmişti ama oğlan yine de şıpır şıpır terliyordu. Ne zaman Marin'i gitmek istediği bir tarafa doğru çekiştirse minik eli onunkinin arasından kayıveriyordu.

"Anne, lolipop istiyorum," dedi ikinci kez. Yorulmuştu, huy-suzlanmaya başlamıştı ve şu anda asıl ihtiyacı öğle uykusuna yatmaktı. Ama Marin'in alması gereken son bir hediye daha vardı. Marin sevdiklerine düşünceli, kişiye özel hediyeler almakla övünürdü. Ne var ki bu Noel alışverişi dört yaşındaki oğlunu fena sıkıyordu. Sebastian'a göre Noel Baba ona hediyelerini getirecekti zaten; dolayısıyla şu anda onun ilgilendiği tek şey şekerdi.

"Bash, lütfen, beş dakika daha," dedi Marin burnundan soluyarak. "Sonra gidip şekerini alacağız. Ama şimdi uslu durman lazım. Anlaştık mı?"

Makul bir pazarlıktı, keza Sebastian mızızlanmayı kesti. Çarşıda şekerçi dükkânı vardı. Orayı iyi biliyorlardı, kapısını az aşındırmamışlardı. Abartısız, elit bir mekândı ve dahası, içeride şekerlemenin her çeşidi bulunsa bile özellikle "çekirdekten-çikolataya el yapımı Fransız usulü yüksek kalite krem karamel

toplari”yla bilinirdi. Vitrini Tiffany mavisiydi ve camların üzerinde eski tip yaldızlı el yazısıyla fiyakalı ismi yazıyordu: *La Douceur Parisienne*. İçerideki en ucuz ürün dört dolardan başlıyordu, Sebastian’ın istediği gökkuşağı renklerindeki büyük lolipopsa beş dolardı.

Evet, bir şeker beş dolardı. Marin bunun ne kadar saçma olduğunun farkındaydı elbette. Ama Sebastian’ın suçu yoktu, daha önceki gelişlerinde onu çikolata almak için –ki çikolataları hakikaten efsaneydi– o dükkâna sokmamış olsaydı çocuğun o şekerlerden haberi bile olmayacaktı. Gerçi onu ara sıra şımartmaktan zarar gelmezdi, hem La Douceur Parisienne’deki her şey organik şeker kamışı ve yerel bal kullanılarak yapıldı. Öte yandan Derek’in, karısının bu gerekçesini yuttuğu pek söylene- mezdi. Ona göre Marin, minik oğullarını kendisi gibi züppe biri olarak yetiştirmesine kılıf uydurmaya çalışıyordu.

Ama Derek yanlarında değildi. Marin çabucak yorulan dört yaşındaki oğullarıyla beraber çarşı pazar dolaşırken, o Birinci Cadde’deki bir spor pubında bira içerek Huskies’in maçını izliyordu.

Marin’in cebi titredi. Çarşı telefonun sesini duyamayacağı kadar gürültülüydü ama titrediğini hissedebiliyordu, oğlunun elini bırakıp telefonu cebinden çıkardı. Arayan Derek olabilirdi, belki de maç erken bitmişti. Ekranı baktı; hayır, kocası değildi. Şu anda laklak yapacak hâli yoktu ama Sal arıyordu. Açmamazlık edemezdi.

Oğluna, “Bash, yanımdan ayrılma,” deyip aramayı kabul etti. “Efendim?”

Telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırırken bu gibi durumlar için AirPods’u olsa ne iyi olurdu diye düşündü ama sonra ortalıkta AirPodslarıyla yürüyen uyuz annelerden olmak istemediğini hatırladı.

“Her şey yolunda mı? Annen nasıl?” Sebastian’ın elini yeniden tuttu ve en eski dostu stres yüklü sabahını anlatırken onu dinledi. Sal’in annesi kalça ameliyatı olmuştu. Derken biri

Marin'e çarparak cüzdanını ve alışveriş çantasını düşürmesine sebep oldu. Ona çarpan kişi özür bile dilemeden yoluna devam edince Marin arkasından ters ters baktı. Turistler.

"Anne, telefonu kapat artık." Sebastian elini çekiştirirdi, yine mızımızlanmaya başlamıştı. "Lolipop alacağız dedin. Büyük olan-
dan. *Fırıl fırıl* dönenden."

"Bash, ben sana ne dedim? Beklemek zorundasın. Önce yapacak başka işlerimiz var." Telefonuna döndü. "Sal, kusura bakma ama ben seni sonra arasam olur mu? Çarşıdayız, burası çok güzül-
rültülü."

Telefonu cebine koyduktan sonra, yaptıkları pazarlığı Sebastian'a bir kez daha hatırlattı. Bu pazarlık olayı ikisi için de yeniydi, bundan birkaç ay önce Sebastian banyo yapmak istemediğinde başlamıştı. Marin, "Eğer şimdi banyonu yaparsan yatar-
ken sana fazladan bir kitap daha okurum," dediğinde Sebastian hemen yelkenleri suya indirmişti. Dahası, bu pazarlık olayından ikisi de kârlı çıkmıştı. Artık banyolar çok daha rahat geçiyor ve sonrasında, Sebastian mis kokulu saçını yanağına dayamış hâlde yanında yatarken, Marin ona kendi çocukluğunun kitaplarını okuyordu. *Meraklı George* ve *İyi Geceler Ay Dede* muhakkak oku-
nanlardandı. Uyku öncesi ritüelleri Marin'in en sevdiğiydi, öyle ki oğlunun ona sarılıp uyumayı bırakacağı, kendi kitaplarını ken-
dinin okumak isteyeceği günün gelmesinden ödü kopuyordu.

Neyse ki Sebastian şimdilik sessizdi çünkü Marin ona bir kez daha mızırdayınca şeker meker almayacağını söylemişti. Marin de Bash kadar yorgundu ve bunalmıştı, dahası acıkmıştı ve ka-
fein eksikliği çekiyordu. Ama şeker –ve de kahve– beklemek zo-
rundaydı. Derek'le şekerçi dükkânının yanındaki, dünyanın ilk Starbucks'ında buluşacaklardı ama alışveriş bitmeden ikisine de ödül yoktu.

Listesindeki son hediyenin sahibi, Marin'in şehir merkezindeki güzellik salonunun yöneticisi Sadie'ydi. Sadie altı aylık hamileydi ve işi bırakıp tam zamanlı anneliğe geçiş yapabileceğinin sinyallerini veriyordu. Marin, kadınların kendileri ve aileleri

için en doğru olanı yapmayı seçmesine büyük saygı duysa da Sadie'yi kaybetmeyi istemiyordu. Sadie, çarşının alt katlarındaki bir sahafta Beatrix Potter'ın *Tavşan Benjamin Masalı* adlı kitabının ilk baskısını gördüğünü söylemişti. Eğer hâlâ duruyorsa Sadie'ye onu alacaktı. On yıllık değerli bir çalışanıydı ve özel ilgiyi hak ediyordu. Hem belki böylelikle Sadie patronunu –ve işini– ne kadar sevdiğini hatırlar, doğum izninden sonra işe geri dönmeyi seçerdi.

Sebastian yine Marin'in elini çekiştirmeye başladı ama Marin onun elini sıkıca tutup oğlanı sahafa soktu, çok şükür Potter ilk baskısı hâlâ duruyordu. Kasada parasını öderken birkaç tane de Kaplumbağa Franklin kitabı alıverdi. Üst kata çıkarlarken telefonu bir kez daha titredi. Bu kez mesaj gelmişti.

Maç bitti. Tanrı'ya şükür Derek'ti. Onun yardımı hiç fena olmazdı. Size doğru geliyorum. Neredesiniz?

Sebastian'ın terli minik elinin kendi elinden kaydığını hissetti. Ama sorun değildi, ne de olsa Derek'e cevap yazmak için iki eline ihtiyacı vardı. Hem oğlu hemen yanı başındaydı zaten, nihayet onun çevik adımlarına yetişmeye başlamıştı, kolunu bacağına hissederken şekerçi dükkânına doğru hızlı adımlarla yukarı çıkıyorlardı. Söz sözdü, hem çikolata kaplı ahududulu trüfün ağzında eridiğini hayal etmek onu da sözünü tutmaya teşvik etmiyor değildi hani.

Şu lüks şekerçi dükkânına gidiyoruz, diye yazdı. Sonra da Starbucks'a geçeceğiz. İstedğin bir şey var mı?

Taco, diye yanıtladı kocası. Kurt gibi açım. Starbucks yerine yemek kamyonlarının orada buluşsak olmaz mı?

Marin yüzünü buruşturdu. Yemek kamyonlarında satılan tacoları pek sevmezdi, daha doğrusu sokakta satılan yiyeceklerin hiçbirini sevmezdi. Orada en son taco yediğinde hasta olmuştu.

No bueno,* diye yazdı. Fénix'e uğrayıp birkaç tane didilmiş domuz etli sandviç alalım, evde yeriz. Eti daha iyi.

* (İsp.) Olmaz –çn

Ben ŞİMDİ açım, diye yanıtladı Derek. Açlığımı bastırarak bir şeyler yemem lazım. Hem bebek, eğer uslu bir kız olursan bu gece sana daha kallavi bir et veririm ben.

Marin gözlerini devirdi. Kocalarının artık onlarla flörtleşmediğini söyleyen arkadaşları vardı. Oysa onunki hiç durmuyordu. Peki. Ye bakalım o yağlı tacoyu ama bu sözünü hatırlatırım, koca adam.

Harika çünkü zaten sıraya girmiştin. Mesajının sonunda bir de göz kırpan emoji vardı. Birazdan yanınıza gelirim. Bu arada Bash'a churro alacağım.

Marin kızarmış tatlıyı veto edeceği sırada Sebastian'ı artık bacağına hissetmediğini fark etti. Başını telefonundan kaldırıp her dakika biraz daha ağırlaşan çantasını düzeltti. Sonra yeniden aşağıya ve etrafına bakındı. "Bash? Sebastian?"

Sebastian ortalıkta görünmüyordu. Marin refleks olarak durunca arkasından gelen adam ona çarptı.

"Yolun ortasında pat diye durmazlar mı, uyuz oluyorum," diye söylendi yanındakine, sonra oflaya puflaya Marin'in etrafından dolandı.

Ama Marin'in umurunda değildi. Oğlunu göremiyordu ve paniklemeye başlamıştı. Boynunu uzatarak, çarşıda sürü hâlinde ilerliyormuş gibi görünen insan kalabalığına bakındı. Sebastian fazla uzaklaşmış olamazdı. Gözleri etrafta fellik fellik oğlunun, rengi ve yapısı itibarıyla kendininkine çok benzeyen koyu renkli saçlarını aradı. Üzerinde kahverengi-beyaz ren geyiği kazağı vardı; güzellik salonunun eski müdavimlerinden biri örmüştü o kazağı, Sebastian da o kadar sevmişti ki o hafta hemen her gün giymek istemişti. Gözleri ve ağzı yerine geçen düğmelerin üzerindeki sahte kürkten yapılmış kulaklarıyla çok şirin bir kazaktı.

Marin, Sebastian'ı hiçbir yerde göremedi. Ne ren geyiği vardı ne de Sebastian.

Şimdi kalabalığı ittire ittire ilerliyor, bir o yöne bir bu yöne dönüyor, bu sırada da cüzdanının, montlarının ve de ağzına kadar dolu alışveriş çantasının ağırlığı altında büküldükçe bükülüyordu. Oğluna seslendi. "Sebastian! Sebastian!"

Artık çarşıdaki diğer müşteriler de durumu fark etmeye başlamışlardı ama çoğu yürürken arkasına dönüp ona kısa bir bakış atmaktan başka bir şey yapmıyordu. Çarşı o gün bir başka kalabalıktı, öyle bir uğultu vardı ki Marin kendi düşüncelerini bile duyamıyordu. Farkında olmadan balık tezgâhına doğru yöneldi, orada kan lekeleriyle kaplı tulumlar giyen üç iriyarı balıkçı, somon balıklarını futbol topu misali birbirlerine atmalarını izlemek için etraflarında toplanan kalabalığın keyifli bakışları altında birbirlerine takılıyorlardı.

“Sebastian!” Marin iyiden iyiye paniklemişti artık. Elindeki telefon titredi. Derek’i; yemek kamyonunun önünde sipariş vermek üzereydi ve Marin bir şey istiyor mu diye son kez soruyordu. Mesaj aşırı derecede sinir bozucuydu. Marin lanet olasıca bir taco istemiyordu, oğlunu istiyordu.

“Sebastian!” diye bağırды avazı çıktığı kadar. Paniği maniği geçmiş, isteriye kapılmaya başlamıştı. Bu hâliyle deli gibi göründüğünden emindi çünkü insanlar şimdi onu endişeyle olduğu kadar korkuyla da izliyorlardı.

Gümüş rengi saçı özenle yapılmış yaşlıca bir kadın yanına yaklaştı. “Hanımefendi, yardımcı olabilir miyim? Çocuğunuzu mu kaybettiniz?”

“Evet, dört yaşında, şu boylarda, kahverengi saçlı ve üzerinde ren geyikli kazak var, adı Sebastian.” Bunların hepsini bir çırpıda söyleyivermişti ama Marin’in şimdi sakin olması, durup soluklanması gerekiyordu, şu noktada isteriye kapılmanın faydası olmazdı. Hem panik yapmanın âlemi de yoktu. Güvenlik görevlileri olan lüks, turistik bir çarşıdaydılar, dahası Noel kapıdaydı, kimse kalkıp Noel öncesi çocuk kaçırmazdı. Sebastian yolunu şaşırmış olmalıydı, birazdan birisi onu bulup getirecek, Marin de o kişiye utana sıkıla teşekkür edip oğluna sınıksarılacaktı. Sonra eğilip ona *her zaman onu görebileceği bir yerde durması gerektiğini* çünkü *annesi onu göremezse onun da annesini göremeyeceğini* hatırlatan okkâl bir fırça çekecekti. O bunları söy-

lerken Sebastian'ın minik, toparlak yüzü düşecekti çünkü sebebi ne olursa olsun, Marin üzüldü mü o da üzülürdü. Ardından oğlunun yüzünü gözünü öpücük yağmuruna tutacak ve ona halka açık yerlerde asla yanından ayrılmaması gerektiğini çünkü ancak o şekilde *güvende* olabileceğini açıklayacaktı. Daha sonra, Sebastian'ı yatağına yatırmış, evlerinin güvenliğinde olanları Derek'e anlatırken, oğullarının nereye kaybolduğunu bilmediği o ilk birkaç dakika ne kadar korktuğunu –aklının nasıl başından gittiğini– söyleyecekti. Bunun üzerine kocası sonuçta oğlunun sağ salim evinde olduğunu hatırlatarak onu yatıştıracaktı.

Çünkü oğlu sağ salim evine *dönecekti*. Onu bulacaklardı. Elbette bulacaklardı.

Telaş içinde Derek'i aradı. Kocasını telefonu açar açmaz tüm sakinliğini yitirdi. "Sebastian yok." Sesi normalden üç kat daha yüksek, yarım oktav daha tiz çıktı. "Çocuğu kaybettim."

Derek onun bütün ses tonlarını bildiğinden şaka yapmadığını hemen anladı. "Ne?"

"Sebastian'ı bulamıyorum!"

Derek, "Neredesin?" diye sorunca Marin etrafına bakındı ve fark etmeden bir kez daha yer değiştirdiğini, balık tezgâhından epey uzaklaştığını fark etti. Şimdi ana girişin yakınında, o ikonik neon ışıklı *Halk Çarşısı* tabelasının altında duruyordu.

"Domuzun yanındayım," dedi Derek'in popüler heykeli kastettiğini anlayacağını bilerek.

"Bir yere ayrılma, hemen geliyorum."

Az önce Marin'e yardım eden yaşlı kadının yanına farklı yaşlarda endişeli üç kadın ve bir adam –içlerinden birinin kocasıydı– daha eklendi, adamı güvenliğe haber vermeye yolladılar. Birkaç dakika geçmemişti ki Derek göründü, çarşının ta öbür başından koşarak geldiği için nefes nefese kalmıştı. Karısına bakıp da yanında Sebastian'ı göremeyince yüzü buz kesti. O gelene kadar olayın çözülmüş olmasını umuyordu belli ki; ona düşen korkmuş, rahatlamış karısını ve korkmuş, ağlayan çocuğunu teselli etmek olacaktı çünkü teselli etmekte Derek'in üstüne yok-

tu. Ama ortada ne ağlayan bir çocuk ne de rahatlamış bir anne vardı, dolayısıyla Derek ne yapacağını bilemeyerek dondu kaldı.

“Yuh artık, Marin,” deyiverdi birden. “Ne yaptın sen?”

Muhtemelen bu kadar suçlayıcı konuşmak istememiş, yanlış kelime seçimi yapmıştı. Ama sesi öyle iğneleyiciydi ki Marin irkildi. Bu sorunun asla aklından çıkmayacağını biliyordu.

Ne yapmıştı? Oğullarını kaybetmişti, yaptığı buydu. Ama onu bulduktan sonra tüm suçu üzerine almaya ve herkesten binlerce kez özür dilemeye hazırды çünkü onu *bulacaklardı*, bulmak *zorundaydılar*, hele bir bulsunlar, hele bir onu sağ salim kucağına alsın, o zaman kendini tam bir aptal gibi hissedecekti.

Kendini aptal gibi hissedeceği ânı iple çekiyordu.

“Yanı başımdaydı, sana mesaj yazmak için elini bıraktım, sonra bir baktım yok.” Marin büsbütün kendini kaybetmişti artık. İnsanlar da uzaktan izlemeyi bırakmış, yanına gelerek yardım tekliflerinde bulunuyor, annesinin yanından kaybolan ufaklığı tarif etmelerini istiyorlardı.

Derken koyu gri üniformalı iki güvenlik görevlisi yanlarında faydalı kocayla çıkageldi, faydalı koca onlara tilki kazaklı küçük bir oğlan çocuğu aradıklarını söyledi.

“Tilki değil,” diye öfkeyle parladı Marin ama kimse önemsemedi. “Ren geyiği. Ren geyikli kazak, kahverengi ve beyaz renklerde, gözlerinin yerinde siyah düğmeler var...”

“Oğlunuzun o kazakla fotoğrafı var mı?” diye sordu güvenlik görevlilerinden biri. Marin adama avazı çıktığı kadar bağıracaktı neredeyse, ne saçma bir soruydu bu? Birincisi, bu çarşıda şu anda aynı örgü kazaktan giyen kaç tane dört yaşında çocuk olabilir? İkincisi, *elbette* fotoğrafı vardı, sonuçta o onun *oğluydu*, telefonu onun fotoğraflarıyla doluydu.

Güvenlik görevlileri fotoğrafı alıp dağıttılar.

Ama Sebastian'ı bulamadılar.

On dakika sonra polisler geldi.

Polisler de bulamadılar.

İki saat sonra, Seattle Polis Teşkilatı'nın tüm güvenlik kame-

rası görüntülerini incelemesinin ardından Marin'le Derek, rengeyikli kazak giyen küçük bir çocuğun yüzünü gizleyen birinden tutarak çarşıdan çıkmasını bir bilgisayar ekranından hayretler içinde seyrettiler. Yeraltı otoparkına en yakın kapıdan çıkmışlardı ama bu, otoparka *gittikleri* anlamına gelmiyordu. Oğullarının boştaki elinde lolipop vardı; sarmal, çok renkli, annesinin fırsat bulsaydı ona alacağı lolipoptan. Lolipopu ona veren kişi siyah botlarından kalın kaşlarına, beyaz sakalına kadar tepeden tırnağa Noel Baba kıyafeti giyiyordu. Ama kameranın açısından dolayı yüzü görünmüyordu. Erkek mi kadın mı olduğu bile belli değildi.

Gördüklerine anlam veremeyen Marin videoyu bir kez daha, sonra bir kez daha oynatmalarını istedi; ekrana gözlerini kısarak baktı, sanki öyle yaparak videoda olandan daha fazlasını görebileceği gibi. Video bozuktu, kesik kesikti; video kaydından ziyade bir dizi karıncalı fotoğrafın art arda gösterimine benziyordu. Marin görüntüyü ne kadar izlerse izlesin, Sebastian'ın kadrajdan çıktığı her sefer dehşet vericiydi. Bir ân ekrandaydı, ayağını eşikten atıyordu. Bir sonraki ân yoktu.

Orada. Yok. Sar başa. Orada. Yok.

Arkasında Derek odanın içinde volta atıyor, güvenlik görevlileri ve polislerle hararetili hararetili bir şeyler konuşuyordu ama Marin, içten içe attığı çığlıkların gürültüsünden yalnızca birkaç kelimeyi duyabildi: *kaçırılmış, çalınmış, AMBER* uyarısı, FBI*. Bu olayın sahiden yaşandığını kabul edemiyordu. Sanki başka birinin başına gelmiş gibiydi. Sanki gerçekte olmuyordu da bir film sahnesiydi.

Noel Baba kostümlü biri oğlunu kaçırmıştı. Kasten. Bile isteye.

Güvenlik kamerası görüntüleri siyah beyaz ve karıncalı olsa bile Sebastian'ın zorla götürülmediği açıktı. Korkmuş görünmüyordu. Neşesi yerindeydi çünkü bir elinde beş dolarlık bir lolipop vardı, öbür eliyle de Noel Baba'nın elini tutuyordu. La

* Çocuk kaçırılma vakalarında belli kriterler doğrultusunda toplumun alarma geçirildiği bir uyarı sistemi -yhn

Douceur Parisienne’de çalışan kadınlar bilgisayarlarını kontrol ederek o gün yedi lolipop sattıklarını onayladılar ama Noel Baba kıyafetli bir müşterinin geldiğini hatırlamıyorlardı, dahası küçük dükkânlarının içinde güvenlik kameraları yoktu. Sebastian’la onu kaçıran kişinin girdiklerini düşündükleri yeraltı otoparkının karşısındaki sokakta bir tane CCTV kamerası vardı ama açısı dolayısıyla yalnızca otoparktan çıkan araçların yandan görüntüsünü yakalayabiliyordu; yani plakaları görünmüyordu. Sebastian kaçırıldıktan sonraki bir saat içinde otoparktan elli dört araç çıkmıştı ve polis hiçbirinin izini süremiyordu.

Sebastian’la onu kaçıran kişinin çarşıdan çıktıklarını gösteren video kaydının üzerindeki saat, annesi onun yanında olmadığını fark ettikten topu topu dört dakika sonraydı. Daha pazarın güvenlik görevlilerine haber verilmemişti bile.

Dört dakika. Bir çocuğu kaçırmak işte bu kadar basitti.

Bir lolipop, bir Noel Baba kostümü, bir de iki yüz kırk saniye.

BİRİNCİ KISIM

ON BEŞ AY SONRA

*Baksana, üç kuruşluk nefes alıyor ve buna
yaşamak diyorsun, öyle mi?*

—MARY OLIVER

İKİNCİ BÖLÜM

Sebastian'ın yaşlarında bir çocuk kaybolduğunda, kaybolduktan sonraki yirmi dört saat içinde bulunmazsa bir daha bulunmaz derler.

Marin Machado'nun her sabah uyanır uyanmaz aklına gelen ilk düşünce buydu.

İkincisiyse, o günün intihar edeceği gün olup olmayacağıydı.

Bu düşünceler bazen yataktan kalkıp banyoya girdiğinde silinirdi aklından, duş başlığından akan sıcak suyun buharında yok olup giderdi. Bazen de kahvesini içip işe doğru yola koyduğunda. Bazen de hiç silinmez, dedikoducu, uğursuz bulutlar misali zihnini kaplar, âdeta kapatamadığı bir fon müziği gibi gün boyu çalıp dururdu. Öyle günlerde, dışarıdan bakıldığında normal biri gibi görünebilirdi, çevresindeki insanlarla havadan sudan muhabbet eden sıradan bir insan gibi. Oysa içinde bambaşka muhabbetler dönerdi.

Mesela geçen sabah öyle olmuştu. Gardırobunun arkalarında bulduğu, hâlâ kuru temizleme torbasının içinde duran Chanel marka pembe düz elbisesiyle şehir merkezindeki güzellik salonuna gitmişti. İçeriye girdiğinde son derece şık görünüyordu ki bunu tarz sahibi, sarışın ve genç resepsiyonisti de fark etti.

"Günaydın Marin," diye seslendi Veronique neşeyle. "Ooo, elbise sana acayip yakışmış. Yakıyorsun."

Marin, şık bekleme salonundan güzellik salonunun arka tarafındaki özel ofisine geçerken resepsiyoniste gülümsedi. "Teşekkürler, V. Bu elbiseyi unutmuştum. Programımız ne durumda?"

“Tamamen doluyuz,” dedi Veronique Ően Őakrak bir sesle. Sabah insanların hepsinde bu ses tonu olurdu.

Marin başıyla onaylayarak gülümsedi ve ofisine geçti, geçerken de, *Belki o gün bugündür*, diye düşündü. *Büyük makası –geçen sene Scarlett Johansson’da kullandığımı değil, beş sene önce J.Lo’da kullandığımı, elime tam oturanı– boynuma, tam Őah damarına saplarım. Banyodaki aynanın karŐısında yaparım bunu, böylece elime yüzüme bulaŐtırmam. Evet, evet, banyo en uygun yer, en kolay orayı temizlerler; yer döŐemesi taŐ, sıvası koyu, kan lekesini belli etmez.*

Görüldüğü üzere, yapmadı.

Ama düşündü. *Hâlâ* düŐünüyordu. Her sabah. Ve çoğu akŐam. Bazen de akŐamzerleri.

Neyse ki o gün daha iyi bir gün oluyordu, sabah uyanır uyanmaz aklına ŐŐen düşünceler yavaŐ yavaŐ geri çekilmeye başladı. Alarmı çaldığında tamamen yok olmuŐlardı. Yatmadan önce içtiği bir ŐiŐe kırmızı Őarabın ağzında bıraktıği iğrenç tattan dolayı yüzünü buruŐturarak gece lambasını yaktı. BaŐucunda bulunduğu bir bardak sudan büyük bir yudum alıp kupkuru ağzını çalkaladı, sonra telefonunu Őarjdan çekti.

Bir yeni mesaj. YaŐıyor musun?

Mesajı gönderen Sal’di elbette, bu onun aliŐıldık mesajıydı, eğer Marin’den ses çıkmamıŐsa sabah ilk iş bu mesajı atardı. BaŐkası olsa böyle bir soru sorarak düŐüncesizlik ettiğini dŐnebilirdiniz. Ama o Sal’di. Onunla dostlukları ta eskiye dayanırdı ve çarpık mizah anlayıŐları ortaktı; dahası Marin hayatında, kıymetli duygularını incitmemek adına kılı kırk yarmayan biri olduğu için minnettardı. Ayrıca Sal’in, içten içe uyuzun teki olduğunu düŐünmeyen tek kişi olduğundan da adı gibi emindi.

Marin ona uyusuk parmaklarla cevap yazdı, gözleri hâlâ bulanık görüyordu, akŐamdan kalmalığı yüzünden baŐ çatlıyordu. *Sayılır*, dedi. Bu da onun aliŐıldık yanıtıydı, kısa ama Sal için yeterliydi. Gece yatmadan önce onu yine yoklayacaktı. Sal, Marin’in en çok yatma vakitlerinde ve sabahları zorlandığını bi-

liyordu; bunlar artık hayatı olan gerçekle başa çıkmanın en zor geldiği vakitlerdi.

Yatağın diğer tarafı boştu. Yastık hâlâ kabarık, çarşaf da dümdüzdü. Derek dün gece orada uyumamıştı. Yine iş için şehirdi-şındaydı. Marin ne zaman döneceğini bilmiyordu. Derek dün giderken söylememişti, o da sormayı unutmuştu.

Sebastian'ı kaybedeli tam dört yüz seksen beş gün olmuştu.

Yani oğluna banyo yaptıramadığı, ona temiz pijamalar giydi-remediği, yatağına yatırıp *İyi Geceler Ay Dede* okuyamadığı tam tamına dört yüz seksen beş gece geçmişti. Tam tamına dört yüz seksen beş sabahdır oğlunun kakhahalarından ve tepinmelerinden yoksundu, koridordaki tuvaletten, "Anne, sil!" diye bağırın yoktu. Sebastian tuvalet eğitimi almış olsa bile henüz dört yaşındaydı, temel hijyen bilgilerini daha yeni yeni öğreniyordu.

Marin, tam tamına dört yüz seksen beş gündür bu kâbusun içindeydi.

Paniklemeye başlayınca terapistinin öğrettiği nefes egzersizini uygulayarak sakinleşmeye, yeniden işlev görececek duruma gelmeye çalıştı. Artık hiçbir şey ona normal gelmiyordu ama -mış gibi yapmakta kendini epey geliştirmişti. İnsanları korkutmayı büyük oranda bırakmıştı. Dört ay önce işe geri dönmüştü. Nitekim işbaşı yapmak ona iyi gelmişti; bu sayede evden çıkıyor, günü şekilleniyor ve de Sebastian'dan başka düşünecek bir şeyleri oluyordu.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtmasıyla başına keskin bir ağrının saplanması bir oldu ve acıyla irkildi. Ilık suyunun kalanıyla Lexapro* ve multivitamin içti. Beş dakika sonra banyodaydı. Kırk beş dakika sonra üzerini giyinmiş, makyajını ve saçını yapmış hâlde banyodan çıktı. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Harika değildi –evladı hâlâ kayıptı ve bu hâlâ tamamen onun suçuydu– ama zaman zaman kendini hızla çözülen bir ipin ucunda sallanıyor gibi hissetmediği anlar da oluyordu. İşte bu, o anlardan biriydi. Marin böyle anları zafer sayardı.

* Bir tür antidepresan ilaç –çn

Gün çabucak geçti: Dört saç kesimi, bir açma boyama, bir bal-
yaj ve bir de personel toplantısı. Bu toplantıya Marin de katıldı
ama toplantıyı Sadie yönetti. Marin, Sadie doğum yaptıktan he-
men sonra onu dişe dokunur bir zamla genel müdürlüğe terfi
ettirmişti, dolayısıyla üç güzellik salonunun da günlük idaresi
artık Sadie'deydi. Marin, Sebastian olayından önce bile Sadie'yi
kaybetmeyi göze alamazken şimdilerde onsuzluğu hiç düşün-
miyordu. Kendisinin evde kalıp perperişan yaşaması gerekiyor-
du; bir yıl boyunca da öyle yaptı, ta ki Derek ve terapisti onu işe
dönmeye ikna edene kadar.

Marin hâlâ her şeyi gözetip denetliyordu –sonuçta şirketin sa-
hibi oydu– ama genellikle alt kattaydı, kendi aralarında VIP de-
dikleri gedikli müşterilerinden oluşan seçkin bir grubun saçını ke-
siyor, boyuyordu. Bu seçkin grubun üyelerinin her biri inanılmaz
zengin insanlardı. Birçoğu önemsiz ünlülerdi ve saçlarını Marin
Machado Güzellik ve Spa Merkezi'nin sahibi Marin Machado'ya
bizzat yaptırmak için saatte altı yüz dolar ödüyorlardı.

Çünkü Marin bir zamanlar *önemli* biriydi. Yaptığı işler *Vogue*,
Allure ve *Marie Claire*'e çıkmıştı. Yani anlayacağınız, Marin Mac-
hado olmak havalı bir şeydi. Eskiden adını Google'da arattığı-
nızda en değerli üç ünlü Jennifer'la –Lopez, Lawrence ve Anis-
ton– fotoğraflarını görürdünüz; şimdilerdeyse işiyle ilgili yazılar
yerini Sebastian'ın kaybolmasıyla alakalı haberlere bırakmıştı.
Boşa çıkan kapsamlı aramaya. Derek'in de önemli bir şahıs ol-
masının yanı sıra bağlantıları olan zengin bir çift olmalarından
ötürü polislerden gördükleri özel ilgiye dair şikâyetlere (bağlan-
tılarını da emniyet müdürüyle arkadaş olmalarıydı ki o olay fazla
abartılmıştı – yıllar içinde birkaç hayır etkinliğinde karşılaşmak
dışında kadını pek tanıdıkları söylenemezdi) ve Marin'in intihara
kalkıştığına dair dedikodulara.

Marin'in durumu artık bir kıssadan hisseye dönüşmüştü.

Onun yeniden işe dönmesi Sadie'nin fikriydi. Saç yapmak
Marin'e iyi geliyordu. Hem eğlenceliydi hem de kendini en çok
sandalyenin arkasında, renkleri birbirine karıştırıp saç tutamla-

rını boyarken, elinde makas tutarken normal hissediyordu. Saç şekillendirmek, yetenekle kimyanın muhteşem bir karışımıydı ve Marin o işte ustaydı.

Şimdi önündeki sandalyede Aurora adında bir kadın oturuyordu; eski bir Seattle Mariners oyuncusuyla evliydi. Koyu renk saçları ağarmaya başlamıştı ve son birkaç randevudur sarıya geçiyorlardı. Aurora saçının ön tutamlarında “kumsal havası veren” platin sarısı ışıltılar istiyordu ama kadının saçı kuruydu, ince telliydi ve yıpranmıştı. Marin ışıltıları, içine koruyucu krem karıştırdığı daha düşük açma değerine sahip bir açıcıyla atmaya karar verdi. Kadının saç rengi açılıp muz kabuğunun iç kısmına benzer bir sarı tonu alınca –bu, yüzlerce farklı etmene bağlı olarak on ila yirmi beş dakika arasında değişen bir işlemdi– Marin kadının saçını yıkayıp mor renkli tonlayıcı uyguladı ve müşterisinin istediği o eşsiz beyaz-sarı görünümünü yakalayabilmek için yalnızca üç dakika bekletti.

Bu işlem bayağı karmaşıktı ama Marin’in kontrol edemeyeceği bir şey değildi. Öngörülebilir sonuçları olan şeyler yapması onun için büyük önem taşıyordu. İşe döndüğü ilk hafta, onca vaktini terapide harcayacağına güzellik salonuna daha erken dönmenin ona daha faydalı olacağını fark etmişti.

“Ee? Ne düşünüyorsun?” diye sordu Aurora’ya, kadının saçına eliyle hacim kazandırdıktan sonra esnek tutuşlu bir saç spreyi sıktı.

“Her zamanki gibi harika.” Aurora hep böyle diyordu çünkü artık Marin’e ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. Eskiden lafını hiç esirgemez, neyi beğenip neyi beğenmediğini pat pat söylerdi. Ama Marin işe döndüğünden beri Aurora stilistini yalnızca iltifatlarla boşuyordu.

Marin herhangi bir memnuniyetsizliği var mı diye müşterisini uzun uzun inceledi ama Aurora saçını sahiden de beğenmiş gibiydi, başını bir sağa bir sola çevirerek yeni ışıltılarına farklı açılardan bakıyordu. Aynadan Marin’e hoşnut bir biçimde gülmüsedti. “Bayıldım. Ellerine sağlık.”

Marin bu övgüyü başıyla onaylayıp gülümseyerek kabul ettikten sonra kadının boynuna bağladığı önlüğü çözdü ve ona resepsiyona kadar eşlik etti, Veronique orada hesabı almak için hazırды. Marin Aurora'ya sarıldığında Aurora da ona sınımsıkı sarılarak karşılık verdi.

"Harika gidiyorsun, tatlım, sakın kendini bırakma," diye fırladıyınca Marin birden boğuluyormuş gibi hissetti. *Teşekkürler*, diye mırıldandı ve kadın onu nihayet bıraktığında rahatladı.

Birkaç dakika sonra paltosu ve el çantasıyla odasından çıktığını gören resepsiyonisti, "Gidiyor musun?" diye sordu.

Marin resepsiyonistin bilgisayarına bakarak ertesi gün için olan rezervasyonları kontrol etti. Öğleden sonra üç randevusu vardı, yani sabahki terapi seansından sonra öğle arasına kadar idari işlerini halledebilmesi için birkaç saati kalıyordu. Teknik olarak bu idari işlerin hiçbirini yapmak zorunda değildi ama her şeyi Sadie'nin üzerine yıktığında kendini kötü hissediyordu.

"Sadie'ye sabah geleceğimi söylersin," dedi telefonuna bakarken. "Gecen güzel geçsin, V."

Arabasına bindi ve tam motoru çalıştıracağı sırada Sal'den mesaj geldi. Son günlerde, nezaketten ya da mecburiyetten yaptığını hissetmeden gülümsemesini sağlayabilen tek kişi oydu.

Bara gelsene, yazmıştı. Budweiser'dan başka biralar da olduğunu bilmeyen üç beş üniversiteli lavuğun arasında yalnız başıma kaldım.

Gelemem, diye yanıtladı Marin. Gruba gidiyorum.

İyi madem, dedi Sal. O zaman kendini cezalandırma seansın bitince gel. Yüzünü özledim.

Marin tamam demek istedi çünkü o da Sal'i özlemişti ama grup seanslarından sonra bütün canı çekilir, bitkin düşerdi. O yüzden, hayır demek de istemediğinden, Bakarız, yazdı. Sonrasında ne kadar yorgun olduğumu biliyorsun. Çıkınca konuşuruz.

Öyle olsun, diye yanıtladı Sal. Ama denemeni istediğim yeni bir kokteyl yaptım – nar şurubu ve ananaslı mojito. Adını da Hawaii 5-0 koydum.

Tadı iğrence benziyor, diye yazdı gülümseyerek. Sal yanıt ola-

rak ortaparmağını gösteren bir adam GIF'i gönderince burnundan güldü.

Sal, Derek'in o gece nerede olduğunu sormadı. Asla sormazdı.

SoDo'ya, yani Seattle'ın "şehir merkezinin güneyi" olarak bilinen bölgesine arabayla yirmi dakikada varılıyordu. Marin, grup seansının yapıldığı yıkık dökük plazanın otoparkına park ettiğinde içi yine hüznle doldu. Ama sorun değildi çünkü orası, bu dünyada özür dileme ihtiyacı duymadan ama aynı zamanda odadaki en sefil kişi de olmadan kendini sefil hissedebileceği tek yerdi. Terapi bile öyle değildi. Güvenli bölge olduğu kesindi fakat yine de terapide yargılama vardı, dile getirilmese bile iyileşmek için orada olduğuna dair bir beklenti asılıydı havada.

Öte yandan birazdan katılacağı buluşmada rol yapması gerekmiyordu. Çocuğu Kaybolan Ebeveynler İçin Destek Grubu-Büyük Seattle, korkunç bir ortak yanları olan bir grup insana verilmiş süslü bir isimdi: Hepsinin kayıp çocuğu vardı. Sal'e göre Marin'in bu buluşmalara katılması bir tür kendini cezalandırma eylemiydi. Haksız da sayılmazdı. Bazı geceler hakikaten öyleydi ki Marin'in ihtiyacı olan şey de buydu zaten.

Bundan bir yıl üç ay yirmi iki gün önce hayatının en kötü günüydü, o gün yapabileceği en kötü şeyi yapmıştı. Ve olayın tek suçlusuydu; kendinden başka kimseyi suçlayamazdı.

Keşke Derek'le mesajlaşmasaydı, keşke Sebastian'ın elini bırakmasaydı, keşke şekerçi dükkânına daha erken gitselerdi, keşke onu kitapçıya sürüklemeseydi, keşke başını telefonundan daha erken kaldırsaydı. *Keşke, keşke, keşke...*

Terapisti o güne takılı kalmamasını, sanki sihirli bir biçimde ortaya yeni detaylar çıkacakmışçasına her ânını zihninde tekrar tekrar oynatmayı bırakmasını, bunun bir yararı olmayacağını söylüyordu. Olanları kabullenecek bir yol bulup hayatına devam etmeliydi ama bu, Sebastian'ı unutması anlamına gelmiyordu. Olanlara rağmen, olmasına *izin verdiği* şeye rağmen, yaptığı şeye rağmen verimli bir hayat sürebileceği anlamına geliyordu.

Marin'e göre terapisti basbayağı saçmalıyordu. O yüzden ar-

tık adamı görmek istemiyordu. Onun *tek* istediği o güne takılı kalmaktı. Yarasının kabuğunu yolup durmak *istiyordu*. İyileşmek istemiyordu çünkü iyileşirse biricik oğlunu sonsuza dek kaybetmiş olacaktı. İşte kimsenin bunu anlamamasına hayret ediyordu.

Gruptakiler hariç.

Marin, çörek dükkânının eskimiş sarı tabelasına uzun uzun baktı. Tabelanın sarısı, hardalla limon arası bir tondaydı. Bu tabelanın ışıkları her zaman yanardı. Geçen yıl biri ona orada hiç tanımadığı insanlarla ayda bir kez bir araya geleceğini söylese hayatta inanmazdı.

Hayatta inanmayacağı daha neler vardı.

Anahtarı elinden kaydı ama otoparkın zeminindeki çamurlu su birikintilerinden birine düşmeden yakaladı. Son zamanlarda hayat da böyleydi işte. Bir dizi kayma ve yakalama, hata ve pişmanlık... Tek yapmak istediği parçalara bölünmekken sürekli iyiymiş gibi davranmaya çalışmak.

Günün birinde artık -miş gibi yapamayacak ve işte o zaman bin parçaya bölünecekti.